

कथा क्र. १२_४

अदितीला रोहितच्या मनातल्या या विचारांची काहीच कल्पना नव्हती. तिने अंतर्मुख होऊन विचार केल्यावर तिच्या लक्षात आले की आपण रोहितवाचून राहू शकत नाही. ती वाट पाहत होती की तो स्वतःहून प्रपोज करतो काय ? तो तिच्याशी अतिशय प्रेमाने वागत होता, तिची काळजीही घेत होता पण प्रेम या भावनेपासून दूर वाटत होता. त्यामुळे तिला त्याचा अंदाज येईना. तिला असेही वाटले की आता त्याचे लक्ष शिक्षणावर एकाग्र झाले असेल आणि म्हणूनही तो या दृष्टीने विचारच करित नसेल. पण नंतर तिला अशी काळजी वाटू लागली की आपल्या भावना त्याला कळायच्या आत तो दुसऱ्या कोणाच्या पाशात अडकला तर ? तिच्या घरच्या श्रीमंतीमुळे व तिच्या रुपामुळे अशी निराशा पचविण्याची तिला सवयच नव्हती. जे हवे ते मिळालेच पाहिजे हा तिचा स्वभाव झाला होता. त्यामुळे अशी निराशा नशिबी पदरी येऊच नये या विचाराने शेवटी तिने निश्चय केला की आपणच ही कोंडी फोडायची आणि स्वतःच पुढाकार घेऊन रोहितशी स्पष्ट बोलायचे.

दुसऱ्याच दिवशी रोहितने तिला विचारले कि” जाताना माझ्याबरोबर मार्केटमध्ये येशील का?” त्यावर अदिती म्हणाली “तू सांगशील तेथे येईन मी, तुझ्यासाठी काहीही करीन रे”

“अदिती असे काय बोलतेस?”

“मग काय करू ? तू समजून न समजल्या सारखा वागतोस. मुलीला हे सांगायला किती कठीण जाते,तुला कसे सांगू? तुला माझ्याबद्दल मैत्रीपलीकडे कसल्याच भावना नाहीत का? माझ्या वागण्यातून, नजरेतून तुला काहीच समजत नाही का?” अदिती अगदी डेस्परेट होऊन विचारत होती.

“ रोहित मला माहित आहे की तुला आता फक्त अभ्यास महत्वाचा आहे, माझी पण तीच प्रायोरिटी आहे. पण माझे लक्ष त्यात सध्या लागत नाही रे ! आय लव्ह यू रोहित ! मी तुझ्यावर फार प्रेम करते रे.”

“ अदिती तुझ्या भावनांचा मी खूप आदर करतो. पण तू आणि मी फार वेगळ्या वातावरणात वाढलो आहोत. आपल्या सांपत्तिक स्थितीत खूप अंतर आहे. शिवाय माझ्या आईने केलेले कष्ट मी कधीच विसरू शकत नाही. त्यामुळे तिला अतिशय सुखी ठेवणे हे माझे पहिले ध्येय आहे. या सर्व परिस्थितीचा विचार करून मला असे वाटते की मी तुझ्या बऱ्याच अपेक्षा पूर्ण करू शकणार नाही. आज तू भावनांच्या भरात काहीही तडजोड करायला मागे पुढे पाहणार नाहीस. पण नंतर मात्र आपल्यात कुरबुरी सुरु होतील. त्याऐवजी आपल्या केवळ मैत्रीचा हा जिव्हाळाच आपण आयुष्यभर जपू या का ? आईला सुखी ठेवण्यासाठी मी तुझ्यावर अन्याय करू शकणार नाही ”.

आदिती या नम्र व हळुवार नकारानेही पार दुखावली गेली. पण ती रोहितला कधीच विसरू शकली नाही.

हळू हळू तिने रोहितशी मैत्रीचे संबंध कमी केले. रोहितला ती विसरण्याचा प्रयत्न करू लागली. त्याला आपण आवडतो ही एकच गोष्ट तिच्या मनात घर करून राहिली.

डिग्रीनंतर तिने पोस्ट ग्रज्युएशन केले. पी.एच.डी पण मिळवली. एका चांगल्या कॉलेजात ती प्रोफेसर म्हणून काम करू लागली. तिच्या लग्नासाठी इतरांनी केलेले सगळे प्रयत्न वाया गेले. रोहितच्या आठवणींशी ती प्रामाणिक व एकनिष्ठ राहिली. शेजारच्या शमाने घेतलेला आणि अदितीच्या घरात ठेवलेला तो लिफाफा आणि ती लाल मखमली डबी. रोहितही त्या आठवणीं जपत माझ्यासारखाच अजूनही एकटा राहिला आहे का ? त्याने पत्रावर त्याचा नवीन फोन नंबर दिलेला आहे. काय करावे ? त्याला फोन करावा का ? आज साधारण दहा वर्षांनंतर रोहितचा आवाज आपण ऐकणार या कल्पनेने तिला घेरी येऊ लागली.